

Мій прадід – моя гордість

9 Травня цього року наша країна святкуватиме 75-річчя перемоги у Другій світовій війні.

Наше покоління народилося в мирні часи, й історію цієї війни ми пізнаємо з книг та розповідей рідних. Ця війна торкнулася кожної родини, нікого не оминула. Наші прадіди віддавали своє життя за визволення нашої рідної країни від загарбників, стояли на смерть, щоб не впустити ворога до тих величних міст, яким

сьогодні присвоєно звання міст-героїв.

У битві за Сталінград брав участь і мій прадід, Бало Олександр Васильович. Там і отримав поранення. Проте це не зупинило сімнадцятирічного хлопця. Через тяжкі бої до самого завершення війни він пройшов із чітким розумінням: «Хто, як не ми, захистить Батьківщину?».

За сміливість, відвагу, мужність, героїзм мій прадід був нагороджений двома орденами Вітчизняної війни, двома орденами Червоної зірки, численними медалями «За бойові заслуги», «За відвагу», «За битву під Сталінградом», за визволення нашого рідного Харкова. Перемогу прадід зустрів у Чехословаччині уже не простим солдатом, а капітаном.

Я ніколи не бачила свого прадідуся. Але я дуже пишаюся ним. Завдяки таким героям ми зараз живемо спокійно, над нами світить сонце, ми маємо можливість жити, навчатися, пізнавати світ, радіти, просто бути щасливими.

Тому я кажу: «Дякую, прадіду... Дякую всім, хто виборов цю перемогу, а з

нею – наше щасливе життя».

Дуже важливо, щоб історію цієї війни передавали з покоління в покоління і пам'ятали подвиги наших героїв.